

תת"ע 14005/01/22 - מדינת ישראל נגד נחמן אלי בלמס

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 14005-01-22 מדינת ישראל נ' בלמס

בפני כבוד השופטת אסתר טפטה גרדי
מאשימה מדינת ישראל
באמצעות עו"ד חנא ארשיד
נגד

נאשם באמצעות עו"ד אמיר
סלאמה נחמן אלי בלמס

החלטה

1. הונחה לפני בקשת הנאשם לחזור בו מהודאתו.
 2. נגד הנאשם הוגש, ביום 27.1.22, כתב אישום בעבירה של אחיזה או שימוש בטלפון, שלא באמצעות דיבורית.
 3. ביום 22.5.22 כפר הנאשם במיוחס לו, והתיק נקבע לשמיעת ראיות להיום, 28.3.23.
 4. בדיון שנערך לפני היום, הנאשם לא התייצב, וסנגורו ביקש לחזור בו מהכפירה ולהודות בכתב האישום. נוכח הודאת הנאשם, הורשע הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.
- בהמשך הדיון ציין ב"כ המאשימה כי טרם הדיון מסר לסנגור, לבקשתו, את עמדת המאשימה לעניין העונש, שכוללת פסילה, פסילה מותנית וקנס, ללא תיקון כתב האישום. כן ציין ב"כ המאשימה כי הסנגור ציין בפניו כי ניתן לבטל את זימונו של השוטר שזומן לדיון ההוכחות היום, מאחר שהוא אינו מתכוון לנהל את התיק, ונשלחה, בהתאם, הודעה לשוטר על ביטול זימונו לדיון. הסנגור טען, מנגד, כי אכן ניסה להגיע להסדר עם המאשימה, שכלל תיקון כתב אישום, והמאשימה, לדבריו, ציינה שאם הנאשם יורשע היא תבקש פסילה מותנית וקנס ועל כן הסכים לחזור בו מהכפירה. לדבריו, לא הסכים להסדר לפיו המאשימה תבקש פסילה ללא תיקון כתב אישום.

נוכח אי הסכמת הצדדים לעניין העונש, ביקש הסנגור לחזור בו מההודאה.

דיון והכרעה

5. על פי סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, בית המשפט רשאי להתיר חזרה

מהודאה, בכל שלב משלבי המשפט, מנימוקים מיוחדים שירשמו.

בע"פ 5715/07 רנטו סבן נגד מדינת ישראל, קבע כב' בית המשפט העליון:

" סעיף 153(א) לחסד"פ מאפשר לנאשם לחזור בו מהודייתו, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שירשמו. ככלל, בתי המשפט מאפשרים לנאשם לחזור בו מהודייתו בנסיבות חריגות, כגון מקרים בהם הוכח כי הנאשם הודה שלא מרצונו החופשי, בכפיה או כאשר לא הבין את משמעותה של ההודאה".

בספרו "על סדר הדין בפלילים", חלק שני, עמ' 1382, מהדורה מעודכנת, תשס"ט-2009, מצוין י' קדמי שכאשר מדובר בהודאה בעקבות עסקת טיעון, הנטייה תהא שלא להיעתר לבקשה, אלא אם כן קיים חשש ממשי שזו ניתנה בניגוד לרצונו האמיתי של המבקש. בלשונו:

"נראה, אפוא, כי בעקרון ביהמ"ש ייעתר לבקשה לחזרה מהודאה - כאשר זו אינה מבוססת על טעות או שגגה - אך ורק כאשר קיים חשש ממשי שההודעה ניתנה 'בניגוד לרצונו האמיתי' של הנאשם או 'בניגוד לאמונתו הכנה בחפותו'. מקרים אלה יהיו 'נדירים וחריגים'; וכאשר המדובר בהודאה בעקבות עסקת טיעון - הנטייה הברורה תהיה שלא להיעתר לבקשה, אלא אם ישתכנע ביהמ"ש כי אכן קיים חשש כאמור".

6. בענייננו, לא מצאתי נימוקים מיוחדים שיש בהם כדי לאפשר חזרתו של הנאשם מהודאתו.

בע"פ 3914/08 עאמר עאסלה נ' מדינת ישראל (08.09.2008) צוין בית המשפט העליון כי **"היות הנאשם מיוצג הוא על פי רוב, מטבע הדברים, שיקול כנגד התרת החזרה מהודיה."**

הסנגור הודיע בראשית הדיון שנערך לפני היום כי הנאשם מבקש לחזור בו מכפירתו, ועל בסיס האמור, הורשע הנאשם במיוחס לו כדן.

בהמשך הדיון, כפי שעולה מהפרוטוקול, בעת שהתברר לסנגור כי לא קיימת הסכמה בינו לבין המאשימה לעניין העונש, ביקש לחזור בו מהודאתו. קרי, הטעם העיקרי לבקשת הסנגור לחזרה מהודאה הוא בשל עמדת המאשימה לעונש, ולא בשל פגם שנפל בהודאת הנאשם.

המבקש היה מיוצג בדיון, וטרם מסר הסנגור את הודאתו שקל את השלכותיה, ומכאן שהודאת הנאשם ניתנה מרצונו החופשי.

במכלול הנסיבות האמורות, ומשלא הוכח לפני שנפל פגם בהודאת הנאשם או שזו ניתנה שלא מרצונו החופשי, לא מצאתי להיענות לבקשה לחזרה מהודאה.

לפיכך, הבקשה לחזרה מהודאה נדחית.

נקבע לטיעונים לעונש ליום 2.4.23 בשעה 12:00.

5129371

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ו' ניסן תשפ"ג, 28 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.